

РЕШЕНИЕ

№ 6683

гр. София, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 25.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **8691** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК.

Делото е образувано по жалба на Г. В. А., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 8121К-7544/18.08.2023 г. на министъра на вътрешните работи.

В жалбата от съда се иска да отмени посочената заповед като незаконосъобразна поради неспазване на установената форма на административния акт. Сочи се, че заповедта е немотивирана, като липсват фактическите основания за издаването ѝ. Изложени са доводи, че министърът на вътрешните работи не е обосновал наличието на служебна необходимост, която да обуславя преназначаването на жалбоподателя.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се явява лично и с упълномощения от него адв. М., който поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването министърът на вътрешните работи не се явява. Пълномощникът му юрк. Б. оспорва жалбата в писмени бележки от 27.10.2023 г. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, I отделение, 69-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че старши комисар Г. В. А. към момента на издаването на оспорената заповед е заемал длъжността на заместник-директор на Столичната дирекция на вътрешните работи.

Със Заповед № 8121К-7544/18.08.2023 г. Г. В. А. е преназначен на ръководна длъжност „заместник директор (СДВР)“ в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 от ЗМВР“ към Ръководството на МВР, с основно месечно възнаграждение в размер на 2 684 лв., за срок до една година. Като мотив за преназначаването се сочи възникнала служебна необходимост от включване в създаденото звено на служители с необходимия професионален опит в областта на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред на основание чл. 165, ал. 1, ал. 2, предл. второ, ал. 3 и ал. 5 ЗМВР, вр. чл. 12, ал. 1, т. 1, ал. 2 и чл. 14 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи.

С подписа си А. е удостоверил, че се е запознал със заповедта и че не е съгласен с нея, както и че се е запознал с длъжностната характеристика на новата длъжност, утвърдена със Заповед № 8121з-1292/18.08.2023 г. Съгласно Акт за встъпване в длъжност от 21.08.2023 г. е встъпил в длъжност като временно преназначен на ръководна длъжност „заместник директор (СДВР)“ в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 от ЗМВР“ към Ръководството на МВР.

Административен Съд С. - град, I отделение, 69-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При служебната проверка по чл.168 от АПК съдът констатира, че оспорената заповед е издадена в писмена форма, от компетентния съгласно чл. 158 ЗМВР орган – министъра на вътрешните работи, но при липса на мотиви, довела до неправилно приложение на закона – отменителни основания по чл.146, т.2 и т.4 от АПК.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 165, ал. 1, ал. 2, предл. второ, ал. 3 и ал. 5 ЗМВР, вр. чл. 12, ал. 1, т. 1, ал. 2 и чл. 14 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи.

Съгласно чл. 165 ЗМВР държавен служител може да бъде временно преназначен на същата или по-висока вакантна длъжност за срок до една година, като е необходимо съгласието на съответния служител, освен ако е налице мотивирана служебна необходимост от преназначаването. Разпоредбата на чл. 14, ал. 2 от приложимата наредба посочва, че служебната необходимост следва да бъде мотивирана в заповедта за преназначаване.

По смисъла на чл. 14, ал. 2 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. този орган следва да мотивира служебната необходимост, когато не е налице съгласие на държавния служител за преназначаването. Съгласно доказателствата, събрани по делото, не се установява Г. В. А. да се е съгласил с преназначаването, поради което министърът на вътрешните работи е следвало да посочи фактическите и правните основания за издаването на заповедта по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

Макар в заповедта да фигурира правното основание за издаването ѝ, фактическо такова не е налице, тъй като компетентният орган не е успял да обоснове достатъчно ясно необходимостта от назначаване на служителя в създаденото в министерството звено. Не са посочени конкретни фактически съображения, които обуславят служебната необходимост, довела до издаването на заповедта за преназначаване.

Посоченото в оспорената заповед, че „в З. по чл.33, т.1 от ЗМВР възниква служебна необходимост от включване на служители, които имат необходимия професионален опит в областта на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред“ е твърде общо и не касае конкретния преназначен служител. Употребените общи изрази за „необходим професионален опит“ и „противодействие на престъпността и опазване на обществения ред“ не обосновават „служебна необходимост“ от преназначаване на Г. В. А. в З. по чл.33, т.1 от ЗМВР. Така изложените мотиви по никакъв начин не кореспондират с легалната дефиниция на понятието по пар.1, т.23 от ДР на ЗМВР, според която "служебна необходимост" е налице при извънредни промени в оперативната обстановка, състоянието на престъпността и обществения ред, нормативни промени и/или промени във функционалните задължения на структурите. Нито една от тези хипотези не е посочена в оспорения акт. Съгласно константната съдебна практика неточността и недостатъчността на мотивите водят до невъзможност за установяване на съображенията на административния орган при издаването на административния акт. Това обосновава липса на законоустановената форма на акта.

Приложените от ответника с допълнителна молба доказателства, проследяващи хронологично във времето преназначените в същото звено служители, не са достатъчни да обосноват и докажат служебна необходимост от преназначаване на конкретния Г. В. А.. Посочените в писмената защита на ответника дискреционни правомощия на министъра на вътрешните работи да създава звена по чл.33, т.7 от ЗМВР не дерогира необходимостта от мотивиране на служебната необходимост по смисъла на чл. 14, ал. 2 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г., още по-малко „нормативни промени“ касателно звено, създадено през 2021 г. Утвърдената за новосъздадената ръководна длъжност длъжностна характеристика от 17.08.2023 г. не обосновава служебна необходимост от „ефективно изпълнение на една от основните дейности на МВР - опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Липсата на мотиви от фактическа страна в оспорената заповед относно твърдяната служебна необходимост води до неправилно приложение на материалния закон.

Цитираните в писмената защита на ответника разпоредби на чл.164, ал.2 и ал.3 от ЗМВР, независимо, че касаят хипотези на преназначаване на държавни служители на МВР, са неприложими в конкретния случай, който касае специфичната хипотеза на чл.165, ал.1 ЗМВР, вр. чл.14, ал.2 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. Изрично е нормативното изискване за обосноваване и мотивираност на служебната необходимост (чл. 14, ал. 2 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г., вр. чл.165, ал.1 от ЗМВР). По аргумент от противното, липсата на мотиви в тази насока се приравнява на липса на служебна необходимост от извършеното преназначаване.

По изложените съображения следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, но при неспазване на установената форма и неправилно приложение на закона, поради което следва да бъде отменена.

Разноски не се претендират.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 АПК, Административен съд София - град, I отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. В. А., с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес]

Заповед № 8121К-7544/18.08.2023 г. на министъра на вътрешните работи.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с
касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: